

Konsulenter og Husdyrbrugskonsulenter, mellem disse to Faktorer, som i Virkeligheden er Formidlere af den Videnskab, som Landbruget nu mere end nogen Sinde før maa bygge sin Drift paa for at kunne tage Konkurrencen op med Udlandet, den Konkurrence, som det danske Landbrug nu føler i stadig stigende Grad. Jeg forstaaer ikke, hvorfor Ministeren vil gøre Forskel paa Lønningerne for disse Arter af Konsulenter, da de økonomisk set har den samme Betydning for Landbruget og dermed ogsaa den samme Betydning nationaløkonomisk set. Ogsaa dette Forhold haaber jeg, at vi maa kunne faa ændret i det Udvalg, som naturligvis vil blive nedsat om dette vigtige Lovforslag.

Endelig vil jeg omtale den Beskæring i Tilskuddet til Hesteavlens Fremme, som vil finde Sted, hvis Lovforslaget gennemføres. I Bemærkningerne til Lovforslaget skriver Ministeren: „Man underkender ikke Betydningen af Bestræbelserne for at holde Hesteavlen paa et højt Stade“, men ikke des mindre siger den højtærede Minister, at „Tilskud til Hesteavlsforeninger maa Regeringen anse for overflødigt“. Jeg ved ikke, hvilke Synspunkter den højtærede Minister anlægger, naar han ikke underkender Betydningen af Bestræbelserne for at holde Hesteavlen paa et højt Stade, men samtidig kommer til det Resultat, at Tilskuddet til saadanne Foreninger er overflødigt. Enten maa Synspunktet være dette, at Hesteavlen nu staaar paa et saa højt Stade, at man ikke kan naa videre, eller ogsaa maa det være det, at denne Gren af det danske Landbrug ikke mere har nogen Betydning. Jeg kan ikke gaa ud fra, at det alene er æstetiske Hensyn, der besjæler Ministeren, men maa tro, at han mener, at Arbejdet for at højne Hesteavlen ogsaa har samfundsmæssig nationaløkonomisk Betydning. Hvis det er Tilfældet, er det saa ikke Hestefoden, der atter stikker frem hos den højtærede Minister — for det er jo ikke altid Statshusmænd, der staaar i Spidsen for eller dyrker den Erhvervsgren, der hedder Hesteavl. Her nytter det ikke at ville fordele Tilskuddet efter Medlemsantal i Stedet for efter Dyrenes Antal. Nej, her er der ikke andet at gøre end at stryge hele Tilskuddet — ud

fra den højtærede Landbrugsministers Synspunkt.

Hvis Hesteavlen nu ikke mere har nationaløkonomisk Betydning, saa kan man maaske stryge Tilskuddet til Fremme af denne Avl; men hvis det stadig er en Velfærdssag for det danske Landbrug at have en trivelig stærk og solid Hest at arbejde med, og hvis det heller ikke er helt umuligt, at der endnu en Gang i Udlandet bliver Brug for saadanne Heste, som der har været det før, saa tror jeg, man ogsaa her bærer sig meget kortsynet ad, naar man stryger disse faa hundrede Tusinde Kroner til Hesteavlens Fremme.

Statistikken's Tal burde imidlertid let kunne overbevise den højtærede Minister om, at man ikke kan bedømme Hesteavlens Fremme alene ud fra en Eksportmulighed for Landbruget. I Danmark har vi i dette Øjeblik 52 000 Heste mindre, end vi havde i 1920, altsaa en Tilbagegang paa 52 000 Arbejdsheste. Kreaturtællingerne viser, at samtidig er Hestetillægene aftaget. Vi havde saaledes efter Tællingen i 1920 54 713 Stkr. Ungheste under et Aar eller Føl, om man saa vil; i 1921 er Tallet faldet til 42 287, i 1922 til 38 648; i 1923 til 33 679 og i 1924 til 27 065. Det vil altsaa sige, at Føltillæget her i Landet i Tiden fra 1920 til 1924 er formindsket med mere end Halvdelen, og her ligger det mest talende Bevis for, hvor daarlig en Forretning Hesteavlen er.

Nu gælder det for den højtærede Minister, for Samfundet, for den høje Regering og den høje Rigsdag at stille sig det Spørgsmaal klart for Øje: Kan det danske Landbrug nationaløkonomisk set taale, at Hesteavlen i den Grad forsømmes, at Denne Avl, der i Øjeblikket er en daarlig Forretning, forsømmes saaledes, at den Være, der før var en Udførselsvare for os, nu ikke fremstilles i saa stor en Mængde, at den dækker vort eget Behov, hvorved vi i Stedet for at have en Udførselsvare gaar over til at faa endnu en Varegruppe for vor Import. I 1923 har vi indført 3 391 fremmede Heste — det er naturligvis i væsentlig Grad Smaaheste til Brug for Statshusmændene eller det mindre Landbrug —, og jeg kan ikke undlade at spørge den højtærede Landbrugsminister, om han virkelig tror, at det